

hem had verteld: ‘Geloof me maar, Fons, de pastoor *knijpt de katjes in het donker.*’

Hoe langer hij hierover nadacht, hoe meer hij het gevoel had dat zijn woede de overhand kreeg. Hij probeerde te kalmeren en sprak hardop: ‘Je moet van een mug geen olifant maken.’

Maar intussen was de olifant al gearriveerd.

Fons was als mens de goedheid zelf, alleen had hij één kwaal: hij was jaloers, ziekelijk jaloers.

Fons had op het moment dat mijnheer Masy hem vertelde wat hij dacht, niet verder erbij stilgestaan. Maar nu Flora niet thuis was, gingen er allerlei onfrisse gedachten door zijn hoofd. Flora was niet thuis, maar ze wist goed dat ze hier moest zijn om het eten klaar te maken. Nog nooit was ze daar te laat mee.

Plotseling sloeg hij met de vuist op de tafel. Ingrid, de poes die in haar mandje lag, schoot omhoog. Ze stond op en maakte zich uit de voeten. Ze wist dat het hoog tijd was om een veiliger plaats op te zoeken.

Fons stormde naar buiten, terug de tuin in. Achter in de tuin stond een houten tuinhuisje met zijn werkgerief.

Hij gooide de deur open en keek naar de muur waar al zijn gereedschap ordelijk tegenaan hing. Fons bestudeerde zijn werktuigen zorgvuldig en maakte zijn keuze. Hij nam een klein pikhouweel uit z’n metalen beugel. Even later stapte hij briesend de straat op, met het pikhouweel in de hand.

Fons stapte flink door, richting de pastorie. Hij stapte zo hard dat zijn klompen op de kasseien klonken alsof er een paard galoppeerde.

En opnieuw kwamen de woorden van mijnheer Masy in zijn gedachte: *die knijpen de katjes in het donker.*

Flora zou de pastoor helpen, tot er een nieuwe meid gevonden was. Maar Fons had al verschillende keren gezegd tegen Flora:

‘De pastoor zoekt precies geen andere meid.’

‘Och Fons, ge weet toch, jonge meisjes willen dat werk niet en oudere die zijn meestal bezig met hun eigen huishouden.’

‘En wij dan Flora, Alberke en ik?’

‘Och, Fons. Alberke kan altijd terecht bij onze buurvrouw Annie. Die zit de hele dag thuis met haar vingers te draaien. Nu heeft ze wat omhanden en iedereen is gelukkig.’

Fons dacht daar blijkbaar heel anders over. Hij was helemaal niet gelukkig.

Intussen liep Fons voorbij de etalage van apotheker Deferme, met het pikhouweel op zijn schouder. Deferme hoorde hem stappen. Hij kende alle inwoners en voelde aan zijn water dat er iets ernstigs op komst was.

‘Dominique, kom eens snel!’ Dominique keek haar man vragend aan omdat hij bij het raam naar buiten stond te kijken. Het leek alsof hij iets heel speciaals voorbij zag komen. Zij ging naar het raam en zag de rug van Fons die daar stapte alsof hij in een of andere boerenopstand verwacht werd.

Dominique keek haar man Jo aan, die gelijk wist wat hij moest doen. Hij liep de gang in, waar een bakelieten telefoon stond. In die tijd was een telefoon nog een zeldzaamheid. Deferme alarmeerde direct de politie over wat hij had gezien en vermoedde. De agent aan de telefoon begreep niet goed wat Jo bedoelde.

‘Mijnheer,’ zei hij tenslotte, ‘is er een misdrijf gepleegd?’

‘Neen, maar dat gaat niet lang meer duren.’

De agent noteerde de gegevens en legde de hoorn neer.

Jo en Dominique keken samen door het raam en zagen Fons in de verte de pastorie naderen.

Bij de voordeur aangekomen wilde Fons aanbellen, maar hij bedacht zich en trok zijn hand terug. Ik moet ze betrappen, dacht hij, anders ontkennen ze en sta ik nergens.

Fons kende de pastorie en de tuin. Hij had daar ook al menig